

Til § 130.

En til den foreslaaede Bestemmelse svarende almindelig Regel findes ikke i Søloven. Det er imidlertid fundet at være en naturlig Konsekvens af de i de foranstaaende Paragraffer indeholdte generelle Regler om Hævningsret, at der ogsaa bør gives en generel Regel om Retten til Erstatning for Skade som Følge af Forsinkelse paa Bortfragterens Side eller af, at Skibet gaar tabt eller bliver erklæret for uistandsætteligt.

Ligesom efter Sølovens § 111 — og i Overensstemmelse ogsaa med Reglen i Købelovens § 23 — er det efter Forslaget en Betingelse for Bortfragterens Erstatningspligt, at der foreligger Fejl eller Forsømmelse hos Bortfragterten selv eller nogen, han svarer for. Det er Bortfragterten, der maa bevise, at der ikke foreligger Fejl eller Forsømmelse fra hans Side; fuldt Bevis kræves dog ikke; det er tilstrækkeligt, at det efter det oplyste „maa antages“, at Bortfragterten ikke er Skyld i Skaden. Erstatningens Størrelse maa fastsættes efter samme Regler, som ellers gælder i Kontraktsforhold.

Har Forsinkelsen medført Skade paa eller Tab af Godset, afgøres Spørgsmaalet om Bortfragterens Erstatningspligt herfor efter Reglerne i § 118 ff.

Den i Sølovens § 111, sidste Stk., indeholdte Reklamationsregel er ikke optaget, idet den hverken kan anses som paakrævet eller rimelig.

*Tilbage træden og Hindringer paa
Befragterens Side.*

De i dette Underafsnit indeholdte Bestemmelser træder i Stedet for Sølovens §§ 126—130.

Lige saa lidt som Søloven indeholder Forslaget nogen samlet, udtømmende Behandling af de Spørgsmaal, der opstaa, hvis Befragterten undlader at opfylde eller ikke i rette Tid opfylder sine Forpligtelser efter Befragtningsaftalen. For enkelte Forholds Vedkommende vil Regler findes i de foregaaende Underafsnit, men iøvrigt er man gaaet ud fra, at Følgerne af, at Befragterten und-

lader at opfylde sin Forpligtelse til at betale Fragten, vil kunne bedømmes efter almindelige civilretlige Regler.

I nærværende Underafsnit behandles derfor kun de Tilfælde, hvor Befragterten træder tilbage fra Befragtningen, eller hvor der foreligger særlige Hindringer paa Befragterens Side med Hensyn til Levering af Godset, om hvilke Tilfælde særlige Regler synes at være paakrævet.

Til § 131.

Bestemmelsen træder i Stedet for Sølovens § 126, jfr. § 129.

Forslaget har bibeholdt Sølovens principielle Standpunkt, hvorefter Befragterten har Ret til at træde tilbage fra Aftalen, i visse Tilfælde dog kun mod at betale en Erstatning. Denne Ret er forudsætningsvis udtrykt gennem den indledende Sætning i 1ste Punktum af § 131, 1ste Stk.

Det har under Sølovsrevisionskommissionernes Forhandlinger om dette Emne været Genstand for indgaaende Diskussion, hvorledes Erstatningspligtens Omfang og Forudsætninger nærmere skulde bestemmes.

Nogen sikker Løsning af disse Spørgsmaal kan formentlig ikke naas ved en Henvisning til, at Befragterens Undladelse af at levere Last teoretisk maa anses som Fordringshaver Mora. Saadan Mora medfører ikke Erstatningspligt for al derved forvoldt Skade, men kun Pligt til at godtgøre Debitor derved forvoldte positive Udgifter, jfr. herved Købelovens § 36. Hertil kommer, at en Fordringshavers Mora med Hensyn til en Befragtningsaftale hyppigst tillige vil være en Skyldner Mora eller dog et Indicium for, at en saadan vil indtræde med Hensyn til Befragterens principale Pligt efter Aftalen, nemlig at betale den betingede Fragt.

Efter tysk Ret ophører Fragtaftalen at gælde uden Erstatningspligt, bl. a. hvis det individuelt bestemte Gods, Aftalen angaar, gaar tabt ved Ulykkeshændelse, og hvis Gods, der i Aftalen kun er generisk bestemt, gaar tabt, efter at det er indlastet eller paa Lasteplassen er modtaget af Bortfragterten for Indlastning.